

Évezredek háborúi

TÖRTÉNELEM

Vörös és fekete lobogók csattognak a szélben a véráztatta csatatereken; jóllakott hollók járnak a vonuló seregek nyomában; hadvezérekről és legendás harcosokról szóló történetek születnek a nép ajkán azon a tájon, ahol egyetlen szót ismernek a békére, de ötvenet a viszályra és a háborúra.

Észak-Ynev hetedikori történelmét Toron és az Északi Szövetség állandó szembenállása határozza meg, amely időről időre pusztító háborúkban tör felszínre. A mély, megosztó ellentét okainak megértéséhez egészen az Ötödikor hajnaláig kell a múltba visszatekintenünk.

Az embernem első civilizációja, a Nyugati-óceántól a Quiron-tenger déli partjáig nyújtózó Nagy Crantai Birodalom területén már évezredek óta vívták öldöklő háborúikat az utódállamok – a Felhőtartományok, Kelet-Cranta és a Tengeri Birodalom –, amikor a P.e. XVIII. évezred végén idegenekkel zsúfolt hajók futottak be a Riegoy-öbölbe. Az új hazát kereső jövevények, a kyrek Calowynről érkeztek, hogy aztán alig száz év leforgása alatt uralmuk alá hajtásák Észak-Ynev nagyobbik felét. A Quiron-tenger déli partvidékén még körülbelül ezer éven át fennmaradó crantai utódállam, a Tajték Trónus Birodalmának meghódításáig a mai Északi Szövetség területe alkotta Kyria központi régióját; a főváros, Enrawell is a mai Erigow helyén feküdt.

E vidék kitüntetett szerepét és gazdagságát a következő évezredekben, a birodalom fénykorában is megőrizte, amikor a legalább kétszázötvenmillió lelket számláló Kyr Császárság befolyása a Sheraltól Enoszukéig terjedt. A virágzásnak Orwella megtestesülése és a rákövetkező ötszáz éves háború vetett véget, habár az általános hanyatlás első jelei már korábban tapasztalhatóak voltak. Az egyik intő jel a szolganépek vallásainak és önállóság iránti vágyának feléledése volt, ami aztán a Hatodikorban a Dawa Mágusbirodalom létrejöttéhez vezetett. A Fendor-tenger és a Marvinella-öböl ölelte ország eleinte ép és viszonylag megkímélt tartományait a Ryeki Démonsászársággal vívott értelmetlen, ezernyelcszáz évig tartó háború változtatta sívó pusztasággá. Hosszú időbe telt, míg a majdani hercegségek földje megtisztult a terhes örökségtől, az itt kísértő mágikus viharoktól, kóbor lelkektől és démoni entitásoktól.

A pyarroni időszámítás fordulójára Északföldén a legsűrűbb sötétség lett úrrá. A két kivérzett birodalom csupán barbárságba zuhant törzsi királyságokat, vándorló ork hordákat és utolsó köig elpusztított városokat hagyott maga után; csak Shulur környékén és Tiadlan földjén éledeztek a hetedikori civilizáció csírái.

Az új kor kezdetének ma a P.sz. V–VI. század népvándorlásait tartják, amikor dwoonok, ilanoriak és irlavok (ervek) rajzottak elő a nyugati erdőségekből és pusztákról, hogy új államokat alapítsanak. Az irlavok elérték és meghódították Tiadlant is, ahol apránként kialakult az ország mai hatalmi rendszere. Ez egybeesik az első pyarroni hittérítők érkezésének időszakával.

Az Erv Királyság ugyan alig kétszáz évig állt fenn, de ezalatt sikerrel vette át a pyar kultúrát és értékrendet, valamint a lovagi hadviselést. A széthulló királyság központi tartományait a VIII. század végén az utolsó uralkodó, Oldó Haragan osztotta három részre – ezekből jött létre Eren, Gianag és Haonwell. Erigow, a korán függetlenné vált egykori koronahercegség területére és befolyására nézve hamarosan felülmúlta szomszédait, ahogy sorra foglalta el a Marvinella-öböl mellékének apró országait. A Dwoon Királyság megalapításával látszólag kialakult Észak mai képe, amelyen csak a törpék bevándorlása és letelepedése változtatott a XIII. század elején.

Közben azonban megerősödött a P.sz. 170-ben császársággá vált Toron, amely a III–XI. század között fokozatosan meghódította a Quiron-tenger északi partvidékét, majd a mai keleti tartományainak megszerzéséért 1142–45 között folyó hadjáratban főlényes győzelmet aratott Erigow és Tiadlan felett. E küzdelmek később az I. zászlóháború nevet kapták, mivel Észak hadszínterein ekkor tűntek föl az első Vörös és a Fekete Lobogók Erigow hercege és Toron császára kezében.

A szövetséges birodalmak két roppant táborát meghatározó Lobogók jelképei és egyben kiobbantói a kétezeröttszáz éve folyó háborúságnak, ám arra még a legnagyobb bölcsek, istenektől ihletett próféták sem találtak választ, honnan és milyen céllal kerültek Ynevre. Sejthető viszont, hogy minden lobogó sugallatokkal és jóslatokkal segíti gazdáját vagy inkább választott társát, akivel igen szoros, élethosszig tartó lelki kapcsolatot épít ki. Hordozójából mindig befolyásos és nagyhatalmú személy válik, már ha annak előtte nem lett volna az.

Vörös Hadurak

- I.** P.sz. 1132 – Senimoro Daitar, Erigow nagyhercege. A zászló gazdája ma III. Dagatere nagyherceg.
- II.** P.sz. 1195 – II. (Hadúr) Haron, Tiadlan királya. A lobogót békeidőben ma is az uralkodó örzi, ám háború idején hordozója a mindenkori dorcha, jelenleg Shirin wri Kriles.
- III.** P.sz. 1251 – Torof Nelhac, a tarini törpék királya. Jelenleg Torof Oggi király tölti be ezt a tisztséget.
- IV.** P.sz. 1255 – I. Belgrand, Eren hercege. Mai hordozója Eligor, a Kék Herceg.
- V.** P.sz. 1450 – a Titkos Szekta alapítója. Az ötödik Lobogó mai gazdája a Szekta nagymestere.
- VI.** P.sz. 1678 – Eriah Nan Ruún, Ilanor thánja. Mai utódja Khar Nan Duriff.
- VII.** P.sz. 1680 – Garyn da Ranga, a dwoon Ranil Rend nagymestere. A Lobogó mai hordozója egyenes ági leszármazottja, Ral da Ranga.
- VIII.** P.sz. 2885 – Sirenar egyik, akkoriban Unnamaliar néven ismert rehyynnje. A zászló jelenlegi birtokosát Horianarnak nevezik, de vélhetőleg személyében – ha testében nem is – ugyanaz az őelf.
- IX.** P.sz. 3457 – Kalhum se Damman erigowi kóbor lovag. A „Kalandozók Lobogójának” holléte ismeretlen, hordozója jelenleg vélhetően nincsen.

Fekete Hadurak

- I.** P.sz. 1125 – VII. Rayass Ychín Echhyris, Toron császára. Az első Fekete Lobogó mai gazdája XI. Rounn császár.
- II.** P.sz. 1448 – Quhirr Treahad Császári Lélekőr, Tharr főpapja. A posztot ma Cham Hryssus Lélekőr tölti be.
- III.** P.sz. 1729 – Hiere Otlokir obasz vezér, későbbi aszisz nagykirály. A lobogó ma a zászlóőri testület őrizetére van bízva, melynek feje Tomar Jardechias, a Vérkehely boszorkánymesteri rend nagymestere.

IV. P.sz. 2231 – Enue Aghven, a Kard Testvériség nagykomturja. Jelenkori utóda Arnil dhu Agron gróf és nagykomtur.

V. P.sz. 2359 – Raetha Rawia, Alidax boszorkányúrnője. Mai birtokosa kései utóda, Sinil Dialaid.

VI. P.sz. 2401 – Gobarad, Davares hercege. A Lobogó jelenlegi birtokosa III. Zorkast rowoni fejedelem.

VII. P.sz. 2791 – Amatana no Kijosi amatu, későbbiekben Enoszuke császára. A Lobogó hordozójának tiszte ma betöltetlen.

VIII. P.sz. 2877 – Varagh H'rgg-Goroth, Ediomad főhierarchája, aki azóta is az ereklye birtokosa.

IX. P.sz. 3095 – Ubluch, a keleti barbárok nagyfejedelme. Mai gazdája Dacchul kán, Lielroga fejedelem.

(A feltüntetett évszám azt jelzi, mikor bukkant fel a Lobogó, a név pedig első hordozójára és annak tisztségére utal.)

Ma a zászlók száma évezredek gyarapodás után mindkét oldalon kilenc. A Vörös és Fekete Lobogók nagyjából azonos erejű hatalmat képviselnek, de hordozónak más-más világlátású teremtményeket választanak. Ha az ynevi historikusok általában részrehajló véleményétől el is tekintünk, talán annyit kimondhatunk, hogy a vörös zászlók hordozói olyan kultúrák gyermekei, amelyek alapvetően tiszteletben tartják az emberi életet, míg a másik oldalon állóknak ez igen kevésbé számít.

Részben az első Lobogók megjelenése, részben a szorító kényszer terelte együvé az Északi Szövetség alapító államait 1249-ben, a II. zászlóháború előestéjén. Eren, Erigow, Gianag, Haonwell, Ilanor, Tiadlan és az újonnan alapított törpe királyság követői meglehetősen laza, csupán a Toron elleni katonai segítségnyújtásról szóló szerződést fogadtak el, ami még egymás elleni háborúikat sem gátolta meg. A Toronnal való kereskedelem elé sem gördítettek akadályt, ami gazdasági szempontból igen bölcs döntésnek bizonyult. A Szövetséghez

1457-ben csatlakozott Doran, majd 1678-ban a Dwyll Unió.

A II. évezred további zászlóháborúiban a hadiszerencse forgandónak bizonyult: a harmadik a Dwoon Királyság időleges széthullásával és Erigow megszállásával végződött, míg az ötödikben Észak seregei mértek súlyos csapást Toronra. A már-már Shulurt fenyegető erv és dwoon seregek vezérei csak Tha'ushur, a sírjából feltámadt ork hőrosz vezette hadak győzelmének hírére voltak hajlandók tárgyalóasztalhoz ülni, de így is elképesztő összegű hadisarcot sikerült kisajtolniuk a déli birodalomból.

Toron okult a kudarcból, és terveire igyekezett megfelelő szövetségeseket találni. A következő ötszáz békeévet arra használta föl, hogy befolyása alá vonja a Quiron-tengert, illetve elterjessze Tharr hitét Abasziszban és a Városállamokban egyaránt. Sikerült szétbomlasztania az Északi Szövetség egységét is: Eren pusztító háborúba keveredett szomszédaival, így felkészületlenül érte a 2245-ben bekövetkező támadás. A fényes toroni győzelem eredménye az ereni határvidék megszállása és Tiadlan sinemos-tengeri kijáratának elfoglalása lett.

A következő három zászlóháborút összefoglalóan Tengeri Háborúk néven emlegetik. Az Északi Szövetség felismerte, hogy Toront csak hátországaiban képes meggyengíteni, ezért minden erejét a Sinemos-tenger megszerzésére és megfelelő flotta kiépítésére fordította. E három, a XXV–XXIX. század között vívott nagy összecsapás fő hadszínterei a Városállamok és a Quiron-tenger voltak, ahol már az északi seregek jelenléte nélkül is folyamatos küzdelem dúlt. A birodalom türelmetlen, erőszakos módszerekkel terjesztette Tharr hitét a tenger déli partvidékén – melyet a kezdetektől Új-Kyria második tartományának tekintett –, így a pyarronita országok védelméért folytatott harc hamarosan vallási színezetet öltött. A Kettős Hold országai a partvidéki kalmárvárosok szövetségét, a Sinemosi Ligát támogatták, míg a másik oldalon tevőlegesen is beavatkozott Abaszisz és Enoszuke. A 2899-es tennegari békében Toron végül elismerte vereségét és feladta déli gyarmatait.

Az Északi Szövetségnek nevezett, P.sz. 1249-ben létrehívott katonai szövetség zászlaját a két hold jelképe ékesíti, ezért tagjait gyakorta a Kettős Hold országaiként is emlegetik.

?.
Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség
Forrás: Szurkecsuklyas.hu
Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északföldre című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben, apró kiegészítéssel.